

[Socialministeren.]

vilde eller kunde det ærede Medlem ikke have hævdet, hvad han gør Sp. 832, at min Afgørelse gik ud paa, at de arbejdsløse fremtidig ikke behøver at prøve paa selv at skaffe sig Beskæftigelse, nej, det maa det sociale Udvalg sørge for. Nej, aldeles ikke! Det hedder udtrykkeligt i Skrivelse af 11. Oktober til Aarhus Amt — og i Overmorgen kommer det endnu klarere frem i en ny Artikel af mig i Venstrebladene —, at naar Betingelserne for, at der skal ydes en Person Hjælp, er den, at han ikke er i Stand til at skaffe sig og sine det fornødne til Livets Ophold, følger det heraf, at det sociale Udvalg ikke har Pligt til at hjælpe, for saa vidt en Person er i Stand til at skaffe sig det fornødne Underhold, men ikke ønsker at paatage sig det dermed forbundne Arbejde. Spørgsmaalet maa undersøges, for saa vidt den paagældende ikke er Udvalget bekendt, eventuelt maa han henvises til at lade sig afkontrolere paa et Arbejdsanvisningskontor. Hvad Skrivelsen udtaler i al Almindelighed, er derfor kun dette, at et socialt Udvalg ikke er berettiget til uden nærmere Kendskab til Forholdene i det enkelte Tilfælde at afvise dem, der søger om Hjælp, blot med en almindelig Henvisning til, at der annonceres med Pladser, og at man derfor selv maa kunne finde sig noget Arbejde. Det gaar ikke an, hvad det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen sikkert vil indrømme mig, naar han har hørt begge Parter og gennemtænkt Sagen til Bunds. Jeg gad for øvrigt vide, hvad en saadan Praksis vilde føre til; jeg gad vide, om han, og Landbrugerne i det hele taget, vilde være henrykt ved en Administration, hvorefter Antallet af de arbejdsløse — efterhaanden ogsaa Antallet af de vagabonderende — paa Landet blev forøget meget væsentligt uden andet fornuftigt Formaal end det at jage de arbejdsløse fra Dør til Dør, hvor man i Forvejen ved, de ikke vil blive antaget. Nej, der maa være en vis Orden i Tingene.

Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit beskæftigede sig, ligeledes ud fra urigtige Forudsætninger, med min Administration paa dette Omraade, men i en saa aggressiv Form, at jeg ikke fristes til at svare hende, men skal nøjes med at henvise hende til et nærmere Studium af den Tale, jeg befinder mig midt i, og af den Diskussion i Venstrepressen, som jeg har henvist til.

Hvis det ærede Medlem Hr. Christmas Møller herefter kunde komme til at henvende sig til mig og vilde sige: De mener altsaa, at alt er saare vel paa dette Omraade, saa vilde jeg svare: Ja, for saa vidt Social-

reformens Bestemmelser og Administrations Fortolkninger angaar, er disse nøje gennemtænkt og kan ikke kritiseres med Vægt, men noget helt andet er den daglige praktiske Gennemførelse ude i Livet, thi her knirker det mange Steder. Ganske vist vilde Forholdene have været værre endnu, hvis vi med den store Arbejdsløshed og Krisen havde levet under den tidligere Lovgivning, og det glæder mig i den Henseende at se foruden forskellige Udtalelser af de ærede Medlemmer Hr. Søren P. Larsen og Hr. Fr. Andersen (Holbæk A.) tillige nogle Interviews i Aftenberlingen for 11. Oktober, særlig da jeg absolut ikke er forvænt med, at Sandheden paa dette Omraade smutter ind i konservative Blade midt i de tendentiøse Angreb — men det kan jo ogsaa skyldes en forbiggende Distraktion fra Redaktionssekretærens Side. Det er det ulyksalige Tilflytterproblem, der er paa Dagsordenen, og vedkommende Journalist — Gud velsigne ham — spørger den kendte Indehaver af Fæstekontoret i Larsbjørnstræde om Grunden til de unges Ulyst til at tage Arbejde paa Landet. Fæstemandens Svar lyder saaledes:

„Det store Problem er Socialhjælpen, det er den, der frister, for et Menneske kan jo leve af ca. 14 Kr. om Ugen, naar han ved Siden af kan skaffe sig lidt Indtægt ved tilfældigt Sjøv. Inden den nye Socialreform kom, var det rent galt, da kunde Fidusmagerne omtrent selv bestemme, hvor meget de vilde blokke Kontorerne for, men nu er der kommet et ganske godt og nyttigt Samarbejde mellem Kontorerne og os.“

Og Fuldmægtig Hougaard paa Jagtvejens Socialkontor, der er stærkt besøgt af arbejdsløse, siger saa:

„Der er sket en betydelig Forbedring i vort Understøttelsessystem efter den nye Sociallovs Ikrafttræden. Desværre er det alt for rigtigt, at vi som Regel ikke kan faa de unge Mennesker til at tage Pladser paa Landet, og der er stadig en voldsom Tilstrømning af Landboere til Hovedstaden. Tidligere kom de blot herind, fordi Hjælpen var lidt større end paa Landet, men nu fastsættes den efter den Kommunes Takster, hvor de sidst havde Ophold. Alligevel er der en Mængde, der søger hertil, fordi Storbyen altid har noget interessant over sig; navnlig i denne Tid faar vi Besøg af den store Flok, der hele Sommeren har været paa Valsen og nu ikke ved, hvor de skal gøre af sig selv.“

Altsaa, Forholdene er ofte uheldige i